

[Freddy Madsen.]

føre den rimelige 10 pct.s forhøjelse af pensionerne, som der er mulighed for.

Mange borgerlige partier har været grebet af forargelse over, at folkeskolen løste sine opgaver for dårligt. Vi er ikke uenige i, at det burde være langt bedre. Hvis der skal være mening i tingene, må man også tage konsekvenserne. Det er det, vi gør. Skal skolen løse problemerne, må timetallet sættes i vejret og klassekvotienterne bringes ned. Det er det, vi foreslår på det område.

Jeg har her nævnt nogle eksempler på vore ændringsforslag. Der er utvivlsomt mange i denne sal, der vil afvise dem som urealistiske, og vi vil nok en gang blive mødt med postulater om, at de er alt for dyre. Det er vi ikke uden forståelse for, for hovedparten af tingets medlemmer ved vi af mange bitre erfaringer er bjergtaget af den almindelige kapitalistiske tankegang. Så meget mere måtte man dog have sans bare for almindelig forretningsmæssig logik, men selv en så beskeden forventning kan desværre nok ikke opfyldes. Jeg vil gerne illustrere det:

Vi har stillet et beskedent ændringsforslag om at udvide postvæsenets bevilling med 15 mill. kr. til anvendelse i teletrafikken, specielt med det formål at afskaffe ventelisterne hos telefonabonnenterne i Sønderjylland. Det er blevet oplyst, at de private telefonselskaber optager lån i udlandet til samme formål og af den grund snarest kan tilfredsstille abonnenternes behov. Vi har endvidere fået at vide, at en statslig investering af ovennævnte størrelse fuldt ud kan amortiseres og forrentes på almindelige vilkår. Trods det stiller et flertal sig afvisende over for denne bevilling. Det er en lille ting, men det viser i en nøddeskal, hvor hovedløst man selv inden for så begrænsede områder bærer sig ad. Og det vil antagelig ikke hindre nogen af dem, der stemmer imod, i i næste omgang at påvise, at statsdrift er tåbelig og ikke kan betale sig, fordi den ikke kan konkurrere. Det er som sagt en lille sag, men overført til større områder får den perspektiv.

Vi har forslag til udbygning af arbejdsmiljø og bedriftssundhedstjeneste. Der foreligger tilgængelige oplysninger, der viser, at arbejdsulykker og erhvervsygdomme koster samfundet milliardbeløb. Bortset fra de menneskelige tragedier, der er de afgørende i den sag, er det sandsynligt, at investeringer af den art, vi her foreslår, kunne betale sig også i kroner og øre.

Alligevel nægter man at antage vores synspunkt. Jeg forstår det udmærket. Superfos og ØK er bedøvende lige glade med både mennesker og samfundets økonomi. Så længe deres profitter er sikret, kan samfundet påtage sig at klare de sociale skæbner, som de efterlod på deres vej. Så meget mere er det nødvendigt at åbne op for de arbejdendes muligheder for at tage deres skæbne i egen hånd.

Det er derfor, vi foreslår at stryge en række bevillinger, som er et led i den borgerlige statsmagts instrumenter i forbindelse med arbejdsretten, forligsinstitutionen og arbejdsformidlingen. Alene den skandaløse form, hvorunder arbejdsretten i disse dage behandler de lockoutede arbejdere i Det Berlingske Hus, burde være tilstrækkeligt til at illustrere, hvordan arbejdsretten fungerer som klassesdomstol. Hidtil har dens anstrengelser været uden virkning. Det fortæller også noget om, hvor den reelle styrke ligger.

Vi nærer ingen illusioner om, at dette ting vil behandle vore forslag seriøst, endside acceptere dem. Vi ved også udmærket, at de kun kan gennemføres i sammenhæng med en række andre foranstaltninger, der er vendt imod monopolerne og de multinationale selskaber. Men vi nærer fortrøstning til, at en række af de bevægelser, der nu er under udvikling på arbejdspladserne, på uddannelsesstederne og i boligkvartererne, i fremtiden kan danne basis for gennemførelse af en politik, der kræver, at statens finanser, der i overvejende grad er tilvejebragt ved ofre fra arbejdende mennesker, også bliver brugt til fremme af deres interesser. Det er netop det, som vore ændringsforslag tager sigte på.

Som sagt har vi lagt vægt på at holde dem inden for de rammer, der er afstukket i finansministerens forslag. Vi opererer med et under-skud, der er lidt større, men efter de samme retningslinjer, som regeringen opererer med i sine beskæftigelsesforslag. Hvis vore forslag blev gennemført, ville underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet bliver væsentlig mindre.

Hvis man ville følge vores plan, ville man derfor ikke blot sikre et væsentligt fald i ledigheden, men man ville også bedre statens finanser, og jeg synes, det var det, man skulle stemme for, og anbefaler vore ændringsforslag.

Grethe Philip (RV):

Socialdemokratiet har en pudsig skik med på